

Csak igazságot ne tégy!

Különös, különös tél-éjszaka volt. Az időt nem ismerő örökkévaló Isten, elhagyva a Szűz méhét, elkezdte élete első esztendejét. Az Isten, akinek neve sem volt; aki az égő csipkebokorban Mózesnek is csak így mutatkozott be: Az vagyok, AKI VAN – Érted; s akinek még ezt a nevet sem merete a választott nép kiejteni, az most nevet kapott. S előbb a Szűz és József, majd minden názáreti hátulgombolós Jézusnak nevezi, Jézuskának becézi. Az Isten, aki láthatatlan volt, akinek még szentélyét is súlyos függönyök takarták, ahova a főpapnak is évente egyszer volt szabad csak belépnie – most ott feküdt egy zsenge, názáreti kis zsidó lány, anya karjában, és szívta az édes tejet. Különös, különös tél-éjszaka volt. Az éjszakát csillagfény világította be. Napkeleti mágusok rótták a kilométereket Feléje. Angyalok keltették fel az alvó pásztorokat. Angyalénektől volt hangos a téli mező. Sietve mentek a jászol felé. S közben zengett a mennyei kórus éneke: Dicsőség a magasságban Istennek, és béke a földön a jóakarató embereknek. Különös, különös tél-éjszaka volt.

S ha ma, kétezer esztendővel e különös, nagyon különös tél-éjszaka után, nem ülnének ma is a földkerekség legkülönbözőbb pontjain a börtönök mélyén azok, akik nem feledték ezt a téli éjszakát; s ha a cellák fapiccsein ülve nem várnák ma is a halálos-zárkákban valakik e tél-éjszaka el-nem-feledéséért az ítélet végrehajtását, akkor azt gondolhatnók, hogy újra halljuk csak piciny gyermekkorunk legszebb tündérmeséjét. Miről is? Csecsemő gyermek Szűznek karján. Szűzi emlő emtet csecsemőt, aki egyébként Maga a Magasságos Nagy Isten. Aki, mint a legkisebb fiú, átbukik a fejetetején és azzá válik, amivé akar. Költők, festők, szobrászok fantáziáját izgató csudálatos mese-alakok repülnek szárnyakkal az éjben. A hangok megszállottait, a zeneszerzőket mindmáig nyugton nem hagyó melódiákat énekelnek bele a ragyogó, csillag megvilágította éjszakába: Jöjj el, jöjj el Emmánuel... Csudálatos e különös tél-éjszaka varázsa. Csudálatos a tündérmeséknek elhalványulni nem tudó érdekessége, szépsége. Szerte a világon mindenütt csaknem kirepesztik a tündérmeséken már régen túlnőtt fiatalok, férfiak, nők és öregek a templomok falát, hogy újból megnézzék a betlehemet, újból énekeljék az éneket: Mennyből az angyal... És hogy újból meghallgassák Augustus császár rendeletét: írassék össze az egész földkerekség. Miért? Miért? Miért? Miért romantikázunk kétezer esztendő múltán is? Babits is megkérdezte:

Mért fekszel jászolban, ég királya? Visszasírsz az éhes barikára.

Zenghetnél, lenghetnél angyalok közt: mégis itt rídogálsz, állatok közt...

Jobb talán a puha széna-alom, mint a magas égi birodalom?

Istálló párája, jobb az neked, mint gazdag nárdusok és kenetek...

Becsesnek láttad te e földi test koldusruháját, hogy fölvetted ezt?

S nem vélted rossznak a zord életet? te, kiről zengjük, hogy megszületett!

Ha most..., most egy rövid tíz percre ki tudnánk rakni a szívünkéből minden fenntartást... Ha most, most egy rövid tíz percre azt tudnók mondani: Beszélj, Uram, hallja a Te szolgád... Ha most, most egy rövid tíz percre ki tudnátok nyitni egészen a lelketeket felém, elmondanám nektek, s megértenétek, mért jöttem közétek – Én, az ég királya.

Jöttem, hogy csudálatos éjszakát készítsék egy zsidó lánynak, a Názáreti Szűznek. Jöttem, hogy csudálatos éjszakát készítsék nyájukat őrző betlehemi pásztoroknak Júdeában. Jöttem, hogy csudálatos éjszakát készítsék nektek, mindnyájatoknak, akik megőriztetek valamit gyermeklelketek tiszta és szépre táruuló fényéből. Jöttem, hogy beragyogjak nektek egy éjszakát. Jöttem, de mentem volna is vissza magas égi birodalmamba – Én, az ég királya..., ha csak ennyit akartam volna.

Nem egy éjszakára akartam örömet és békét hozni a szívetekbe. Az én Országomból jöttem. Az én Országomból jöttem, és nem tudom elmondani nektek, hogy milyen ország az. Nincs szavatok rá. Nálatok minden valamekkora, s az én Országomban nincsen mértéke semminek. Nálatok minden valamedig tart, s az én Országomban még idő sincs. S éppen ezért ott a lélek öröme és békéje nem egy éjszakára szól, hiszen nincsen benne most, előbb és azután. S ez az öröm és béke ott nem kicsi és nem nagy, mert az én Országomban nem ismernek olyat, aminél van több, és aminél van kevesebb.

Az én Országomból jöttem. Hogy mondjam el nektek, hogyan élek ott? Ha kérdeznétek, azt kérdeznétek, hogy hány szobám és hány ruhám és hány cipőm van. És nem tudnék felelni rá, mert hiába mondanám nektek, hogy ott egyszerűen minden megvan. Ti ezen megint csak valami nagyon sokat értenétek, s ennek, hogy sok vagy kevés, semmi értelme nincsen ott. De valamit mégiscsak fogok tudni mondani az én Országomról, amit megértetek. Valamit, aminek pontos mását belerejtettem mindegyikötökbe. Valamit, ami az én Országomból való, s a lelketekbe és testetekbe írtam bele, hogy lélek és test, egész valótok kaphasson valami ízt abból, ami az én Országomból való.

Voltatok már szerelmesek? Valakivel igazán szerelemben? Voltatok már úgy valakivel, hogyha távol volt, akkor is közel volt? Közel, mert bennetek volt? Voltatok már valakivel úgy, hogy nem akartatok magatoknak semmit, mert csak annak volt íze, amit neki adtatok? Voltatok már úgy, hogy értelmetlen volt ez a szó, hogy enyém és jelentése csak ennek volt: miénk?

Ha voltatok, akkor megérthetitek, amit most mondok. Az én Országomban nincsen enyém-tied-övé. Minden, ami az enyém, az Atyáé. És minden, ami az Atyáé, enyém, a Fiúé. És minden, ami a miénk – Kettőnk-egymást-szeretéséé, a Léleké. És ezért, aki engem lát a jászol szalmáján, látja az Atyát és látja a Lelket. És ezért

– most mondom a legnagyobb titkot! – én és az Atya, én és a Lélek... egy vagyunk. Ha voltatok igazán, az én szívem szerint szerelmesek, mert az én Lelkemtől átjártak, tudnotok kell, milyen az, amikor már nem is ketten vagytok, hanem csak egy, egyetlenegyek vagytok.

Most már megmondhatom, mert most már megérthetitek, miféle Országból jöttem. Neve is van. Van egy szavatok, amely jelölni képes ezt az Országot, vagy legalább is jelzést tud leadni róla, mert földi tartalma is rokon az én országom ízével. Tartalom, aminek erejében nincsen enyém, tied, övé. Aminek erejében van és nincs – én és te és ő. Valami, ami mindent közössé, valami, ami mindent eggyé tesz. Valami... Megmondom hát: a Szeretet Országból jöttem én. A mértéket nem ismerő Szeretet Országból jöttem. És mert mértéket nem ismer, nem egy éjszakára akartam elhozni nektek az angyalének hirdette örömet és békét. Életetek minden napjára és órájára akartam idehozni. E földi életben e földi lét törvénye: a mérték szerinti. Azért jöttem, hogy minden órában-percben – örömben és békében éljete. Kicsi örömben-békében vagy nagy örömben-békében, ahogy itt a földön lehet. S mértéket nem ismerő időtlen örömben-békében – ha majd az Atya Országába juttok. Ha csak egy éjszakára akartam volna az örömet-békét hozni nektek az én Országom mértéket nem ismerő örömből-békéjéből, mehettem volna vissza ama téli éjszakára virradó másnapon, reggelen. De itt maradtam.

Itt maradtam, hogy elmondjam. Elmondjam szavammal és elmondjam életemmel az emberi élet minden napjára és percére kiáradható öröömöm és békém titkát. Itt maradtam, és nem zavart, hogy tudtam, hogy kétezer esztendő múlva sem fogjátok igazán érteni. Nem zavart, mert úgy mondtam el szavammal s életemmel, hogy ez a titok soha többé ki ne eshessék az időből. Úgy, hogy a Lélek, aki én vagyok, és aki köztetek és Bennetek a világ végezetéig megmarad, mindig mondja és újra mondja, amíg egyszer majd el és megmondhatatlan örömtökre teljesen meg nem értitek. Lássátok, most is mondom, most is halljátok, s talán valaki éppen most fogja meg is hallani. Figyeljete!

Ha meghallanátok, ha megértenétek, akkor belelopnám, akkor belelopnátok a világba az Országot, ahonnan jöttem. A világba. A világba, ahol a Sátán a fejedelem, aki megmutatta nekem a világ valamennyi országát annak a nagyon magas hegynek tetejéről, s aki ezt mondta nekem: Minden hatalmat és dicsőséget neked adok, mert én kaptam meg, és annak adom, akinek akarom, ha imádsz engem, s akkor minden a tiéd lesz. De neked nem kellett, mert én – tudjátok, megmondtam nektek – már másért jöttem. Ha meghallanátok, ha megértenétek, akkor belelopnám, belelopnátok a világba az Országot, ahonnan jöttem. A világba. A világba, melynek országaiban királyok uralkodnak. Királyok, amiké szerettek volna lenni tanítványaim is, akik még az utolsó vacsorán is méricskéltek magukat, melyikük nagyobb, melyikük lenne alkalmasabb a királykodásra. Aiktól el akartam venni a kedvet ehhez: A királyok zsarnokoskodnak népeiken, s jótévőknek mondatják magukat azoktól, akik felett hatalmat gyakorolnak. De köztetek nem ez a rend!

Nos, ezért nem mentem vissza másnap reggel. Itt maradtam 33 évig. Itt maradtam, hogy jöhessen ellenem Evilág Fejedelme. Hogy jöhessen ellenem a Birodalom, Pilátus és a Nagytanács. Itt maradtam, hogy akasztófán végezzem. Hogyha szóból nem, hát ennek a minden szónál beszédesebb százszor-szent Akasztófának a tanításából megértsétek a nagy Titkot, az én Országomnak a titkát. A Sátán Országának a titka: Vedd el magadnak! Vedd el magadnak, amit csak tudsz. Attól, akitől tudod. Úgy, ahogy lehet. Hogy te légy az első. Hogy te légy a leggazdagabb. És sötétség borul arra, aki hallgat a szavára. Öröm és béke nélküli sötétség, amelyet levált majd a még borzalmasabb örök és külső sötétség. Az Evilági Ország titka – figyeljete! -: Tégy igazságot! Szereld fel igazságot tenni akaró jóakarodat a kor leggyilkosabb fegyvereivel! Ne engedd, hogy a gonosz, a másik ország, a másik király tehessen igazságot a maga hazug igazságával! Te tégy igazságot! Légy te az elnyomottaknak, éhezőknek mentsvára és pajzsa! Szerezz meg mindent, ami kell a magasztos küzdelemre! Mindent, amit csak tudsz. Attól, akitől tudod. Úgy, ahogy lehet. Nincs nekem szavam leírni az ágyúkkal is felszerelt jóakarát e munkáját. A késő magyar költő szavát tudom csak mondani:

Vérfagylaló keze / Emberfejekkel labdázott az égre,

Emberszívekben dúltak lábai, / Lélekzetétől meghervadt az élet,

A szellemek világa kialudt, / S az elsötétült égnek arcain

Vad fényel a villámok rajzolóak le / Az ellenséges istenek haragját.

Nem mondom tovább, jól tudjátok ti is: ismeritek New-Yorkot és Tora-Borát.

Azon a téli éjszakában azért jöttem el és azért maradtam itt egészen a százszorszent Akasztófaig, hogy belelophassam ebbe a világba az én Országom titkát: Ne végy! Ne végy és ne tégy igazságot! Hagyd a gonoszt! Ne állj neki ellen! Ne szállj vele szembe! Úgy, ahogy én tettem. Töröld ki a szótáradból a szót: ellenség! Lehet, hogy ezért aztán utánam fogsz jönni a jászol és keresztfa útjára. Lehet. De te csak figyelj a titokra, az én Országom titkára: Ne végy és ne tégy igazságot...

Hát mit tegyél akkor? Csak ADJ! Mennyit? Amennyit csak szívemről mintázott szíved diktál. Mit? Amit csak az irgalom kíván. Kinek? Rokonnak, barátak, és nem-rokonnak, nem-barátak. S ezek során meg ne állj, amíg el nem jutsz ahhoz, aki ellenséges is veled. Mert számodra nincs ellenség, csak testvér. Hogyan adj? Ahogyan a pillanat s a meglátott ínség kívánja.

Nem hiszed, hogy a béke és öröm lesz az osztályrészed? Próbáld ki, és benned elkezdődik Isten Országja a földön. Nem próbálsz ki? Hát akkor tovább késlekedik az Isten Országja, általad és miattad. Én ezt nagyon sajnálnám, de folytatom küldetésemet, mert jön a következő esztendő, és újból eljön ez a különös tél-éjszaka, s

újból elmondom majd, miért jöttem, Talán egyszer majd megérted. Mindenesetre azért jöttem, hogy Te, igen,
hogy Te, megértsed. Amen.